

Arrest

nr. 322 250 van 24 februari 2025
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. MASSIN
Eugène Plaskysquare 92-94/2
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XI^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ethiopische nationaliteit te zijn, op 23 oktober 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 september 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 januari 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 februari 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken H. CALIKOGLU.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat T. PARMENTIER loco advocaat E. MASSIN.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 12 mei 2021 een verzoek om internationale bescherming in. Hij wordt gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) op 22 maart 2023.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 19 september 2024 de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart staatloos te zijn, en zowel een Ethiopische als Eritrese achtergrond te hebben. U bent christen en behoort tot de Tigrinya etnie. U spreekt Amhaars, Tigrinya, Arabisch en Engels. U heeft drie broers. U bent ongehuwd en hebt geen kinderen.

Uw vader is geboren in Mendefera, behoort tot de Tigrinya etnie en was soldaat voor het DERG regime. In het kader van zijn job verhuisde hij naar Adi Quala, Assab, Massawa en uiteindelijk Dessie. Uw moeder is geboren in Dessie, behoort tot de Amhara etnie en beschikt over de Ethiopische nationaliteit. U bent geboren op (...) 1975 in Dessie (zone Zuid Wollo, regio Amhara, Ethiopië). In 1991 zat u in de tiende of elfde graad toen het regime van de DERG verslagen werd door de rebellen. U nam deel aan een studentenbetoging tegen de politieke agenda van de rebellen en de onafhankelijkheid van Eritrea. De rebellen begonnen leden van het oude regime te viseren. U en uw vader waren niet thuis toen in mei 1991 bij jullie een huiszoeking werd uitgevoerd. U hoorde van burelen dat uw moeder meegenomen was geweest en dat de rebellen ook naar u op zoek waren. In juni 1991 vluchtte u naar Sudan.

U vestigde zich in Khartoem, waar u door UNHCR werd erkend als vluchteling. In 1992 verhuisde uw broer Z. eveneens naar Khartoem. Hij had in Ethiopië gelijkaardige problemen gekend. U begon te werken als schoonmaker en arbeider bij verschillende binnen- en buitenlandse bedrijven. Daarna werkte u als chauffeur bij de Noorse- en Nederlandse ambassades alsook bij de Verenigde Naties (VN) en de ngo Plan International. U vernam dat uw vader en broer M. door het Ethiopisch regime van de TPLF waren gevangen genomen. In 1998 werden ze gedeporteerd naar Eritrea, waar ze niet verwelkomd werden door het regime. U ging bij het Eritrees consulaat in Khartoem navraag doen over hun situatie. U werd weggestuurd nadat de ambassade medewerker vernam dat u niet deelgenomen had aan het onafhankelijkheidsreferendum en dat uw vader lid was geweest van het oude regime. In de periode 2000-2003 zijn uw vader en broer in Eritrea beiden overleden. In 2001 keerde uw broer Z. terug naar Ethiopië. Hij werd tijdelijk vastgehouden en zou in 2002 of 2003 gestorven zijn. Begin jaren 2000 was er een overeenkomst tussen de UNHCR, de Sudanese overheid en de Ethiopische overheid om de vrijwillige terugkeer van Ethiopische vluchtelingen vanuit Sudan naar Ethiopië te faciliteren. De Ethiopische overheid wees uw terugkeeraanvraag af omdat u over de Eritrese nationaliteit zou beschikken. Intussen woonde uw broer S. al tijdlang met zijn gezin in Addis Abeba. Hij werkte er als zelfstandige. In 2012 kwam hij bij een verkeersongeval om het leven. In die periode begonnen de Ethiopische veiligheidsdiensten u in Khartoem te viseren. U werd opgepakt, maar vrijgelaten door de Sudanese veiligheidsdiensten. Zij adviseerden u om Sudan te verlaten.

In 2015 reisde u op illegale wijze naar Libië. Twee maanden later stak u de Middellandse Zee over en arriveerde u in Italië. U reisde verder naar Duitsland, waar u op 2 april 2016 internationale bescherming verzocht. Uw aanvraag werd niet ten gronde onderzocht en na een jaar kreeg u een bevel om het grondgebied te verlaten. U vertrok naar Frankrijk en diende op 7 september 2017 een verzoek om internationale bescherming in. De Franse Dublinunit oordeelde dat Duitsland verantwoordelijk was voor de behandeling van uw verzoek. U ging hiertegen in beroep en kreeg toestemming om op het grondgebied te blijven. Een tijd later vertrok u omwille van het gebrek aan opvang. Op 20 november 2018 diende u in Zwitserland een verzoek om internationale bescherming in. In het kader van uw asielprocedure legde u een aantal Sudanese documenten neer, met name uw rijbewijs, UNHCR vluchtelingenkaart, kaart van het immigratiekantoor en lidkaart van de katholieke kerk. U belandde in de Dublinprocedure en moest het land verlaten. Tussen januari en juli 2019 leefde u in Frankrijk. U kreeg uw originele Sudanese documenten terug van de Zwitserse asielinstanties. U was dakloos en gaf de stukken in bewaring bij een andere asielzoeker. U verloor contact met hem en verloor zo ook uw documenten. De Franse autoriteiten deporteerden u naar Duitsland, waar u op 29 juli 2019 een verzoek om internationale bescherming indiende. Op 3 december 2019 werd uw verzoek afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Op 15 augustus 2020 verzocht u internationale bescherming in Nederland. U had telefonisch contact met uw moeder. Zij woonde nog in Dessie en stelde het goed. In januari 2021 werd u door de Nederlandse autoriteiten naar Duitsland gedeporteerd. U keerde nog even terug naar Nederland vooraleer op 27 april 2021 naar België te reizen. U verzocht de Belgische staat om internationale bescherming op 12 mei 2021.

Ter staving van uw verzoek legde u volgende stukken neer: (1) een persoonlijk attest betreffende de tijdelijke niet-toegankelijkheid van het gebouw op Leuvensesteenweg 658, afgeleverd door de Gemeente Schaarbeek op 19 maart 2023, (2) een medisch attest betreffende uw armbreuk, afgeleverd door dr. Cédric de Freyne van CHU Brugmann te Schaarbeek op 20 maart 2023, en (3) een bevestiging van twee ziekenhuisconsultaties betreffende uw armbreuk, op 7 april 2023 in het CHU Brugmann te Brussel.

Op 5 oktober 2023 nam het CGVS inzake uw verzoek een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. U tekende beroep aan bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (verder RvV). Op 29 mei 2024 vernietigde de RvV de beslissing van het CGVS (arrest nr. 307441). Er werd geoordeeld dat het CGVS de Zwitserse asielinstanties dient te contacteren, teneinde de identiteitsdocumenten te bekomen die u verklaart daar te hebben neergelegd. In het kader van uw beroepsprocedure legde u een nieuw document neer, met name (4) een kopie van uw vluchtelingenregistratie bij UNHCR-COR, opgesteld op 10 januari 2024.

B. Motivering

Na een grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van

onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Doorheen uw verklaringen heeft u niet aannemelijk gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging heeft, zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

In verband met uw nationaliteit stelde u: "ik ben eigenlijk staatloos, maar van oorsprong Eritrea" (verklaring DVZ dd. 1 juni 2021 (verder 'verklaring DVZ'), vraag 6). Volgens uw verklaringen bent u een Eritreeër omdat uw vader in Mendefera geboren is en tot de Tigrinya etnie behoort (notities persoonlijk onderhoud dd. 22 maart 2023 (verder 'notities'), p. 7-8). Hij en uw drie broers zouden allen over de Eritrese nationaliteit beschikken (verklaring DVZ, vraag 13, 17). Het Commissariaat-generaal kan deze argumentatie niet aannemen. U bent immers niet in Eritrea geboren. U bent op 16 juni 1975 geboren in Dessie – een plaats die zowel anno 1975 als anno 2024 tot het Ethiopisch grondgebied behoort. U bent nooit op het Eritrees grondgebied geweest (vragenlijst CGVS dd. 13 april 2022 (verder 'vragenlijst CGVS'), vraag 3.5) & notities, p. 6-7). U heeft Ethiopië verlaten in juni 1991, zelfs nog voordat de Eritrese staat gesticht werd (notities, p. 13). U heeft ook niet deelgenomen aan het onafhankelijkheidsreferendum van 1993, terwijl u toen meerderjarig was en het referendum ook in uw woonplaats, Khartoem, werd georganiseerd voor personen met een Eritrese origine (notities, p. 17). Evenmin heeft u ooit over Eritrese identiteitsdocumenten beschikt (notities, p. 7, 19). Tot slot werd vastgesteld dat u niet vertrouwd bent met Eritrea of de Eritrese samenleving. U kan bijvoorbeeld de geboorteplaats van uw vader niet situeren. U geeft uw gebrekkige kennis zelf toe: "ik ken Eritrea niet persoonlijk. Ik ken enkel de naam" (notities, p. 8). Toen u werd verzocht uit te leggen waarop u uw Eritrese nationaliteit baseert, wees u naar de etnische afkomst van uw vader. Uw vader zou een etnische Tigrinya zijn geweest, maar zou evengoed niet hebben deelgenomen aan het Eritrese onafhankelijkheidsreferendum omdat hij zich destijds in de gevangenis bevond. In de periode 1998-2000 werd u weggestuurd van de Eritrese ambassade in Khartoem: "ik zei dat ik een Eritreeër was langs mijn vaderszijde. Toen zeiden de autoriteiten: 'heb je deelgenomen aan het referendum of niet?'. Ze zijn er achter gekomen dat ik daar niet aan had deelgenomen. [...] Dan hebben ze mij buitengezet" (notities, p. 17). Er kan enkel worden besloten dat uw ouders nooit over de Eritrese nationaliteit hebben beschikt, dat u niet in Eritrea bent geboren en geen stappen hebt gezet om de Eritrese nationaliteit te verwerven, en dat het Eritrese regime u zelf niet als een Eritrees burger ziet. Nergens uit uw verklaringen en de relevante landeninformatie, toegevoegd aan uw administratief dossier, is gebleken dat u een Eritreeër zou zijn.

Er kan daarentegen wel worden afgeleid dat u over de Ethiopische nationaliteit beschikt. Wat uw familie betreft, wordt vooreerst opgemerkt dat uw ouders Ethiopiërs zijn die over Ethiopische identiteitsdocumenten beschikten. Er werd reeds vastgesteld dat uw vader nooit de Eritrese nationaliteit heeft verworven. U gaf zelf aan dat hij "in die tijd" een Ethiopier was (notities, p. 9). Uw moeder is eveneens een Ethiopische die nog steeds woonachtig is in Dessie (Zuid Wollo, regio Amhara). Uw broer S. heeft ook jarenlang met zijn gezin in Addis Abeba gewoond (notities, p. 10). Hieromtrent stelde u dat hij als zelfstandige geen contact had met de overheid. U suggereerde eveneens dat zijn dodelijk verkeersongeval misschien een moord om etnische redenen betrof (notities, p. 16). U kon deze hypothese niet verder onderbouwen. In verband met uw persoonlijk traject wordt vastgesteld dat u in Ethiopië bent geboren. U ging er tien jaar naar school en beschikte over een studentenkaart (notities, p. 7-8). U verbleef er aldus legaal (verklaring DVZ, vraag 17). U werd geconfronteerd met alle elementen die indicatief zijn van een Ethiopische nationaliteit. U antwoordde dat uw oude identiteit niet meer werkt omdat de staatsstructuur van Ethiopië veranderd is naar etnisch federalisme. U werd gewezen op het bestaan van een federale Ethiopische staat waarvan u een burger zou zijn. Daarop gaf u aan reeds geweigerd te zijn geweest door de federale autoriteiten omdat zij u als een Eritreeër beschouwden (notities, p. 16).

U verklaart over de Ethiopische noch de Eritrese nationaliteit te beschikken en aldus staatloos te zijn (notities, p. 6). De aanvraag tot vrijwillige terugkeer naar uw herkomstland die u begin jaren 2000 indiende bij UNHCR Sudan zou door de Ethiopische ambassade geweigerd zijn omwille van uw Eritrese origine. U legt evenwel geen enkel document neer dat uw verklaringen omtrent uw verworpen Ethiopische nationaliteit en feitelijke staatloosheid zou kunnen staven. Op een verzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van zijn procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over het verzoek om internationale bescherming. De samenwerkingsplicht in hoofde van het CGVS bestaat in de eerste plaats uit het verzamelen van nauwkeurige en actuele informatie over de algemene omstandigheden in het land van herkomst. Dit vloeit logischerwijs voort uit het feit dat de asielpprocedure tot doel heeft na te gaan of een verzoeker al dan niet nood heeft aan internationale bescherming. Bij de beoordeling van de beschermingsnood moet niet enkel rekening worden gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, maar ook met algemene omstandigheden in het land van oorsprong op het tijdstip waarop een beslissing wordt genomen. Wat de persoonlijke omstandigheden betreft, spreekt het echter voor zich dat een verzoeker in wezen de enige partij is die in staat is om informatie over zijn persoonlijke omstandigheden te verschaffen. Bijgevolg rust de bewijslast, voor wat de individuele omstandigheden betreft, in beginsel op de schouders van de verzoeker. Het is aldus aan u om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van uw verzoek aan te reiken. Het is hierbij niet de taak van

het CGVS om zelf de lacunes in uw bewijsvoering op te vullen. Tijdens het persoonlijk onderhoud werd u meermaals uitdrukkelijk gewezen op het belang van documenten. U werd aangespoord om contact op te nemen met UNHCR alsook met de Ethiopische en Eritrese ambassades (notities, p. 15, 18). Er had immers nooit rechtstreekse communicatie plaatsgevonden tussen u en de Ethiopische ambassade.

U stelde dat het moeilijk zou zijn om hen te contacteren. Hierover bevraagd, verklaarde u dat de situatie in Ethiopië erg gevaarlijk is. U heeft evenwel geen vrees om uw ambassade aan te spreken, maar stelt dat ze zouden vragen naar uw etnische groep en dat u de afstamming van uw vader niet zou kunnen bewijzen (notities, p. 15-16). Op het einde van het persoonlijk onderhoud werd de op uw schouders rustende bewijslast nogmaals benadrukt. Opnieuw werd u gewezen op het belang van documenten en op de concrete stappen die u kan zetten om bijkomend bewijsmateriaal te bezorgen. U werd geïnformeerd over het feit dat uw mondelinge verklaringen onvoldoende zijn om uw staatloosheid aan te tonen: "Zeer cruciaal in uw verzoek om internationale bescherming zijn uw documenten van de UNHCR en het bewijs dat de Ethiopische overheid u werkelijk niet als hun burger ziet. We kunnen daarvoor niet zomaar afgaan op uw verklaringen. [...] Ik wil daarom het belang van die documenten benadrukken" (notities, p. 19-20).

Waar u verklaarde een UNHCR dossiernummer te hebben, werd in eerste instantie gevraagd of u uw asiëldossier zou kunnen opvragen bij UNHCR, zodat het CGVS over alle informatie zou beschikken betreffende uw langdurig verblijf in Sudan en uw aanvraag tot vrijwillige terugkeer naar Ethiopië. U zei dat uw UNHCR documenten zich in uw opvangcentrum bevinden, maar het gebouw momenteel niet toegankelijk is (cf. infra). Wanneer u opnieuw werd gevraagd om uw UNHCR-dossiernummer te gebruiken om bijkomende informatie op te vragen bij deze vluchtelingenorganisatie, stelde u dat het CGVS contact mag opnemen met UNHCR (notities, p. 15). U ondertekende een document waarin u het Commissariaat-generaal toestemming gaf om uw persoonlijke informatie op te vragen (notities, p. 20). Na het persoonlijk onderhoud bleek dat u nog een ander formulier moest ondertekenen teneinde toelating te verlenen. Hiertoe werd tweemaal contact opgenomen met uw raadsheer, in april en juni 2023. Er was nog geen reactie ontvangen op het moment van de opmaak van de beslissing door het CGVS, in oktober 2023. Evenmin legde u het ondertekend aanvraagformulier voor in het kader van uw beroepsprocedure. Vervolgens nam het CGVS opnieuw contact op met uw raadsheer. Er werd nogmaals gewezen op het belang van het ondertekend formulier in de analyse van uw beschermingsnood. De Commissaris-generaal verzocht uw raadsheer om het document binnen de termijn van één maand over te maken, of haar te verwittigen indien deze termijn te beperkt zou zijn (mails dd. 7 augustus 2024 en 22 augustus 2024). Toen uw raadsheer stelde niet op de hoogte te zijn van uw huidige woonplaats (mail dd. 23 augustus 2024), nam het CGVS contact op met het personeel van uw vorige verblijfplaats, een opvangcentrum voor asielzoekers (mail dd. 26 augustus 2024). De sociaalassistent van het centrum bezorgde het CGVS uw huidige adres (mail dd. 27 augustus 2024), wat overgemaakt werd aan uw raadsheer zodat hij u zou kunnen contacteren (mail dd. 28 augustus 2024). Er werd gevraagd om het door u ondertekend formulier binnen de twee weken te bezorgen of de Commissaris-generaal op de hoogte te brengen indien deze termijn ontoereikend zou zijn. Tot heden, drie weken later, werd geen reactie of document ontvangen. Er dient te worden benadrukt dat de Commissaris-generaal in de voorbije achttien maanden op vijf verschillende momenten heeft verzocht het ondertekend formulier over te maken, zodat zij een zo volledig mogelijk beeld zou hebben van uw nood aan internationale bescherming. Doordat u aan uw medewerkingsplicht verzaakt, verkeert het CGVS in de onmogelijkheid om uw UNHCR dossier op te vragen. In het kader van uw beroepsprocedure heeft uw raadsheer wel zelf contact opgenomen met UNHCR. U wenst uw verklaringen te staven met een nieuw stuk, meer bepaald de kopie van uw vluchtelingenregistratie bij UNHCR-COR (map 'documenten' – stuk 4 & arrest nr. 307441, p. 9). Hieruit blijkt dat u onder dezelfde identiteitsgegevens in Sudan geregistreerd was als vluchteling. U zou in Ethiopië geboren zijn en over de Eritrese nationaliteit beschikken. Uw verblijf en vluchtelingenregistratie in Sudan worden niet betwist, maar hebben evenmin betrekking op uw staatloos profiel. In verband met uw Eritrese nationaliteit, dient te worden opgemerkt dat zowel u als uw vader niet hebben deelgenomen aan het onafhankelijkheidsreferendum en nooit over Eritrese documenten hebben beschikt. De Eritrese nationaliteit, weergegeven op uw vluchtelingenregistratiedocument, is dus louter gebaseerd op uw verklaringen. Hier tegenover staat het geheel van de hogerop gemaakte vaststellingen, waaruit blijkt dat geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaring een Eritrees burger te zijn.

U zou uw asielaanvragen in Duitsland, Frankrijk en Zwitserland nochtans wel hebben gestaafd met identiteitsdocumenten. U maakte gewag van een UNHCR vluchtelingenkaart, een Sudanese rijbewijs en een lidkaart van de kerkgemeenschap in Khartoem. U beschikte over zowel de originele stukken als de kopieën. U gaf de originelen in Frankrijk in bewaring bij een kandidaat-vluchteling waarmee u intussen contact verloor (notities, p. 5-6). Toch arriveerde u in België met "veel" andere documenten: "bijvoorbeeld documenten van Nederland, een kopie van mijn UNHCR vluchtelingenkaart in Sudan, zo'n zaken" (notities, p. 11). Deze stukken heeft u evenwel niet voorgelegd tijdens uw twee interviews op de zetel van de Dienst Vreemdelingenzaken. U vermeldde ze zelfs niet toen de interviewer naar uw persoonlijke documenten vroeg (verklaring DVZ, vraag 27-29 & ontvangstbewijs documenten dd. 13 april 2022). Doorheen uw asiëlprocedure waren er drie interviewmomenten waarop u de kopieën van uw identiteitsdocumenten persoonlijk kon overhandigen, meer bepaald op 1 juni 2021, 13 april 2022 en 22 maart 2023. Daarentegen legde u tijdens uw persoonlijk onderhoud een persoonlijk attest neer waaruit blijkt dat op 17 maart 2023, vijf dagen eerder, een brand had plaatsgevonden in uw opvangcentrum. Hierdoor zal het gebouw tijdelijk ontoegankelijk zijn (map

'documenten' – stuk 1). Het Commissariaat-generaal twijfelt niet aan de authenticiteit van het attest noch aan de daarin gemaakte vaststellingen. Er kan echter niet worden ingezien waarom u uw identiteitsdocumenten niet op een eerder moment in uw asielprocedure had neergelegd. Bovendien zijn er intussen ruim achttien maanden verstreken sinds de uitbraak van de brand. Nergens uit het attest of uw verklaringen blijkt dat uw persoonlijke bezittingen vernietigd zijn. Er wordt enkel gewag gemaakt van een tijdelijk ontoegankelijk gebouw (notities, p. 11, 15). Toch heeft u nog steeds geen kopieën van deze documenten bezorgd. Evenmin kan worden afgeleid dat u stappen heeft gezet om uw bezittingen terug te krijgen, door navraag te doen bij de Gemeente Schaarbeek en hiervan een bewijs te bezorgen aan het CGVS. In verband met andere documenten, wordt opgemerkt dat u geen enkel bewijs neerlegt van uw professionele activiteiten in Sudan. U zou jarenlang gewerkt hebben voor buitenlandse ambassades, organisaties en ngo's: "ik ben erkend bij de VN als chauffeur, in die gemeenschap" (notities, p. 8). Het zou voor u dus mogelijk moeten zijn om bewijs te bekomen van uw werk voor (minstens één van) deze instituties. Tot slot werd vastgesteld dat u inconsistente verklaringen aflegde omtrent een Ethiopisch paspoort. Op 17 mei 2022 diende het CGVS een verzoek om inlichtingen in betreffende uw asielaanvraag in Duitsland. Een maand later bezorgde de Bundesamt für Migration und Flüchtlinge (verder BAMF) uw asioldossier. Daaruit blijkt dat u op de zetel van de BAMF had verklaard dat uw aanvraag voor een Ethiopisch paspoort in de jaren 2000 werd afgewezen (bescheid 7888747-998 dd. 3 december 2019 (verder 'bescheid'), p. 2). In het kader van uw Belgische asielprocedure had u steeds gezegd nooit een paspoort te hebben gehad of aangevraagd. Bij confrontatie wees u deze inconsistentie toe aan een fout van de Duitse asielinstanties (notities, p. 18). In haar arrest stelde de Raad dat het CGVS inlichtingen had verzocht bij de Duitse BAMF, maar niet bij de Zwitserse asieldienst: "[...] verklaarde verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dat hij in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming in Zwitserland identiteitsdocumenten had voorgelegd. [...] In deze stand van zaken [kan] redelijkerwijze worden aangenomen dat verzoekers Zwitsers asioldossier mogelijkerwijze een ander licht werpt op verzoekers werkelijke nationaliteit" (arrest nr. 307441, p. 9). Op 5 augustus 2024 en 16 september 2024 diende het CGVS een verzoek om inlichtingen in betreffende uw asielprocedure in Zwitserland. Uit het antwoord blijkt dat u er op 20 november 2018 internationale bescherming verzocht onder de Ethiopische nationaliteit. Uw asielaanvraag werd er niet inhoudelijk beoordeeld en u werd twee maanden later naar Frankrijk overgebracht. Verdere informatie of documenten zouden niet beschikbaar zijn. Volgens uw verklaringen zou u daar een UNHCR vluchtelingenkaart, Sudanese rijbewijs en Sudanese kerkgemeenschapslidkaart hebben neergelegd (notities, p. 5-6). Zelfs als u werkelijk over deze documenten zou hebben beschikt, zouden ze nog niet het vermogen hebben om uw staatloos profiel te staven. Er dient nog te worden benadrukt dat van een verzoeker om internationale bescherming verwacht kan worden dat hij al het mogelijke doet om informatie en documenten te verzamelen die zijn relaas ondersteunen. U blijft hierbij in gebreke. Uw verklaringen omtrent uw staatloosheid zijn aldus niet meer dan blote beweringen waaraan geen geloof kan worden gehecht.

Artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet voorziet in de mogelijkheid het voordeel van de twijfel te gunnen aan een verzoeker die geen documenten neerlegt, mits voldaan is aan vijf cumulatieve voorwaarden: (a) de verzoeker heeft een oprechte inspanningen geleverd om zijn aanvraag te staven; (b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; (c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de beschikbare algemene en specifieke informatie die relevant is voor uw aanvraag; (d) de verzoeker heeft zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend; en (e) er is vast te komen staan dat de verzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd. Het voordeel van de twijfel kan echter niet op u worden toegepast. Zoals hogerop besproken, heeft u geen oprechte inspanning geleverd om uw aanvraag te staven en relevante elementen voor te leggen.

Er moet worden vastgesteld dat u over de Ethiopische nationaliteit beschikt. U zou geen probleem hebben met Ethiopisch burgerschap, maar stelt dat alles verknoeid is door "die politieke omstandigheden" (notities, p. 17). Wanneer u bevraagd werd over de redenen waarom u niet kan terugkeren naar Ethiopië, vermeldde u zowel politiek als etniciteit. In verband met uw politiek asielmotief vertelde u dat uw vader een soldaat was bij het communistisch regime van DERG: "één van de redenen dat ik gevlucht ben, is ook dat sommige mensen zeggen dat ik de zoon ben van een soldaat van het oude regime" (notities, p. 9). De Duitse BAMF kan worden bijgetreden in hun beoordeling dat het DERG regime in 1987 werd omvergeworpen en niet kan worden ingezien waarom u 37 jaar later nog vervolgd zou worden omwille van de activiteiten van uw vader, die inmiddels al 21 jaar overleden is (bescheid, p. 5). Er kan geen geloof worden gehecht aan uw verklaring dat u in de jaren voor 2015 in Khartoem werd gevisieerd door de Ethiopische veiligheidsdiensten (notities, p. 19). U kon uw vermoeden niet onderbouwen en had eerder bij DVZ de Sudanese, en niet Ethiopische, veiligheidsdiensten aangestipt: "de veiligheidsagenten van Sudan hebben mij gezocht en ze hebben mij gevraagd het land te verlaten. De security van Sudan was van plan om mij terug te sturen naar Ethiopië [...]" (vragenlijst CGVS, vraag 3.8). In uw hoofde kan aldus geen gegronde en geloofwaardige vrees voor politieke vervolging worden vastgesteld. U verklaart Ethiopië in 1991 te hebben verlaten omwille van het "etnisch federalisme" (vragenlijst CGVS, vraag 3.5). Er zou een "etnisch probleem" zijn ontstaan nadat het regime in 1991 een federale staatsstructuur op basis van etniciteit installeerde (notities, p. 11). U heeft hiermee geen persoonlijke problemen gehad en verwijst uitsluitend naar de algemene situatie (notities, p. 13). Er werd

tweemaal gepeild naar uw persoonlijke vrees omwille van uw etniciteit, waarop u enkel naar de algemene problemen kon verwijzen (notities, p. 14). Wanneer de vraag later nogmaals werd gesteld, antwoordde u dat de Ethiopiërs zullen vragen naar uw etnische achtergrond. Indien u geen bewijs zou kunnen geven, zouden andere etnische groepen u aanvallen omwille van de taal die u spreekt: "als je Amhaars spreekt, zullen de Oromo u aanvallen. Als Tigrinya zullen de Amhara u aanvallen" (p. 16). Hieruit kan evenmin een gepersonaliseerde vrees worden afgeleid. Tijdens uw interview bij DVZ had u ook nog vermeld dat u vreest problemen te krijgen met de Ethiopische gemeenschap omdat zij u zullen beschouwen als "iemand van Eritrea" (vragenlijst CGVS, vraag 3.6). Aangezien uw connectie met Eritrea niet is aangetoond, kan ook hieruit geen vrees worden opgemaakt. Er wordt besloten dat u uw asielmotieven niet kon concretiseren. Een persoonlijke en gegronde vrees is nochtans een voorwaarde voor de erkenning van de vluchtelingenstatus.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Ethiopië, dient in casu de veiligheidssituatie in de regio Amhara beoordeeld te worden. Het CGVS erkent dat de veiligheidssituatie in de regio Amhara complex, problematisch en ernstig is, doch benadrukt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, het aantal conflict-gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld en de mate waarin burgers slachtoffer zijn van willekeurig dan wel doelgericht geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie 'COI Focus, "ETHIOPIE. Veiligheidssituatie in Amhara" van 29 februari 2024 (beschikbaar op https://www.cgrs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_ethiopie_veiligheidssituatie_in_amhara_20240229_1.pdf) blijkt dat de onrust en het geweld in de regionale staat Amhara tussen het federale leger en de ordetroepen enerzijds en de Fano (gewapende groepen van etnisch-nationalistische Amhara) anderzijds voortkomt uit verschillende grieven, waaronder een gebrek aan legitimiteit van de federale en regionale autoriteiten in de ogen van de inwoners van Amhara, het akkoord ter stopzetting van de vijandelijkheden (Cessation of Hostilities Agreement, COHA) dat een einde maakte aan de oorlog in de noordelijke regio Tigray en waarbij Amhara niet betrokken werd, en de beslissing om de regionale paramilitaire Amhara Special Forces (ASF) te ontbinden. De regionale regering van Amhara – gedomineerd door de regerende Prosperity Party (PP) – sluit zich aan bij de federale regering door de richtlijnen van premier Abiy Ahmed te implementeren, waaronder een voortzetting van het vredesproces met het Tigray People's Liberation Front (TPLF) en de integratie van de speciale troepen ondanks tegenstand van de bevolking.

De uitbreiding van het conflict in Tigray naar Amhara in juli 2021 resulteerde in honderden doden, vernietiging van eigendommen en de ontheemding van zo'n twee miljoen Amhara. De inwoners van Amhara vinden dat de federale regering hen onvoldoende heeft beschermd. Het COHA van november 2022 maakt een einde aan de oorlog in de regio Tigray, maar vervreemdt grote aantallen Amhara nadat zij geen plek krijgen aan de onderhandelingstafel. De ontbinding van de ASF in april 2023 – als onderdeel van een landelijke reorganisatie van de regionale speciale troepen – lokt gewapend verzet uit in de regio Amhara. Veel Amhara geloven dat het plan om de speciale troepen te ontbinden niet in het hele land op uniforme wijze wordt geïmplementeerd, maar specifiek gericht is op de ASF als onderdeel van een strategie van de (in hun ogen) door Oromo gedomineerde federale regering om de politieke en militaire kracht van de Amhara te ondermijnen. Veel ASF-soldaten weigeren het bevel om de regionale speciale troepen te ontbinden op te volgen en sluiten zich aan bij de Fanomilities. Na maanden van spanning en sporadische botsingen breken begin augustus 2023 in grote delen van de regio hevige gevechten uit, waarbij Fanomilities erin slagen een aantal grote steden tijdelijk te bezetten, waaronder de regionale hoofdstad Bahir Dar (WestGojjam), Gondar (Noord-Gondar) en Lalibela (Noord-Wollo). Op vraag van de toenmalige regionale president zet de Ethiopian National Defence Force (ENDF) een groot aantal troepen in om de Fano te bekampen en de controle over de steden te heroveren. De Fano verschansen zich daarop in plattelandsgebieden, waar ze aanzienlijke steun van de bevolking genieten, gezien velen hen als noodzakelijk beschouwen voor de gemeenschappelijke verdediging. Op 4 augustus 2023 roept de federale regering de noodtoestand uit in de regio Amhara en later die maand wordt het regionale kabinet hertekend. Op 9 augustus 2023, nadat het federale leger erin slaagt de Fanomilities uit de steden te verdrijven, wordt een avondklok ingesteld die van kracht is in Bahir Dar, Gondar, Debre Birhan, Debre Markos, Shewa Robit en Lalibela. Begin oktober 2023 meldt het regionale bestuur dat onder de verbeterde veiligheid de avondklok wordt versoepeld. Ondanks aanhoudende gevechten zijn er aanwijzingen dat de Fano-opstand afneemt en de regering erin slaagt de overhand te

krijgen en de stabiliteit in de grote steden en dorpen in de regio te herstellen. Op 2 februari 2024 verlengt het Ethiopische parlement de noodtoestand met vier maanden.

De opstandelingen betwisten de federale en regionale controle in een groot deel van de regionale staat Amhara. De gewapende confrontaties vinden plaats over de hele regio, al concentreert het geweld zich voornamelijk in het centrale gedeelte, alsook in het oosten en het zuiden van de regio. Het merendeel van de gevechten tussen de Fanomilities en federale troepen vindt in en rond grote stedelijke centra plaats zoals Bahir Dar (West-Gojjam), Gondar (Noord-Gondar), Debre Birhan en Shewa Robit (Noord-Shewa), Debre Markos (Oost-Gojjam), Debre Tabor (Zuid-Gondar), Woldiya en Lalibela (Noord-Wollo). De Fanomilities hebben de controle over verschillende plattelandsgebieden van waaruit ze een guerrillacampagne van hit-and-run-aanvallen lanceren tegen ENDF-doelen en politieke tegenstanders.

Voor de periode van 1 november 2022 tot en met 31 januari 2024 registreert ACLED 635 incidenten en 1.973 dodelijke slachtoffers in de regio Amhara. Daarvan beschouwt ACLED 473 incidenten als battles (1.211 dodelijke slachtoffers), 53 als explosions/remote violence (324 dodelijke slachtoffers) en 109 als violence against civilians (438 dodelijke slachtoffers). Het geweld in de regio piekt in augustus 2023 en blijft in de daaropvolgende maanden op een hoog niveau. Ongeveer drie vierde van het door ACLED opgetekende geweld in Amhara betreft gevechten tussen twee gewapende partijen, in het bijzonder tussen de Fanomilities en de ENDF. Ongeveer een vijfde van het totale aantal door ACLED geregistreerde geweld betreft violence against civilians. Het betreft voornamelijk aanvallen op burgers, maar ook in mindere mate seksueel geweld, ontvoeringen en gedwongen verdwijningen. Er zijn berichten van burgerslachtoffers door luchtaanvallen en beschietingen, buitengerechtelijke executies onder andere tijdens huiszoeken en volgend op gevechten tussen de ENDF en Fanomilitanten, en wijdverbreide arrestaties in de context van de noodtoestand door de autoriteiten. In juli 2023 noteert ACLED een toenemend aantal aanvallen gericht op lokale functionarissen. Door ACLED wordt aangenomen dat de daders van deze aanvallen banden hebben met Fanomilities en nationalistische Amharagroepen.

Het geweld in de regio Amhara veroorzaakt ontheemding onder de burgerbevolking. Door de onveiligheid op het terrein kon IOM geen beoordeling maken van het aantal ontheemden voor grote delen van de regio Amhara. IOM identificeerde tussen augustus en september 2023 66.153 ontheemden (18.335 huishoudens) op de locaties die wel toegankelijk waren. Tussen november 2022 en juni 2023 waren er naar schatting 436.805 ontheemden in de regio.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in de regio Amhara complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Amhara actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de regio Amhara in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen worden dat u bij een terugkeer naar de regio een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in de Amhara regio. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Er wordt besloten dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat er in uw hoofde sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat u een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De vier documenten die u neerlegde in het kader van uw verzoek om internationale bescherming, kunnen voornoemde vaststellingen niet wijzigen. Zowel het attest van de tijdelijke ontoegankelijkheid van uw opvangcentrum als uw vluchtelingenregistratiedocument werden hogerop reeds besproken. De authenticiteit en inhoud van de medische stukken betreffende uw armbreuk worden niet betwist, maar houden ook geen verband met uw terugkeervrees.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de rechtspleging

Verweerder heeft middels zijn nota van 13 november 2024 de Raad verzocht om de zaak te behandelen via een louter schriftelijke procedure.

Artikel 39/73-2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), ingevoegd bij de wet van 30 juli 2021 en in werking getreden op 10 december 2021, voorziet dat de louter schriftelijke procedure voortaan ook kan op verzoek van één van de partijen. Dit artikel luidt als volgt:

“§ 1.

Elke partij kan de Raad verzoeken om gebruik te maken van een louter schriftelijke procedure in, naar gelang van het geval, het verzoekschrift, de nota met opmerkingen, de kennisgeving dat zij geen syntheseseminarie wenst neer te leggen of de syntheseseminarie.

Bij toepassing van het eerste lid vermeldt het opschrift van het procedurestuk ook "verzoek tot behandeling via een louter schriftelijke procedure".

§ 2.

De griffie stelt de tegenpartij onverwijld op de hoogte van het verzoek tot behandeling via een louter schriftelijke procedure op het zelfde ogenblik dat zij, al naar gelang het geval, een kopie overmaakt van het verzoekschrift, van de nota met opmerkingen, van de kennisgeving dat de verzoekende partij geen syntheseseminarie zal neerleggen of van de syntheseseminarie. Indien de tegenpartij binnen de vijftien dagen na de verzending door de griffie geen bezwaar maakt tegen het verzoek tot behandeling via een louter schriftelijke procedure, wordt zij geacht hiermee in te stemmen. In dat geval onderzoekt de kamervoorzitter of de door hem aangewezen rechter het beroep bij voorrang en doet hij uitspraak op grond van het administratieve dossier en de procedurestukken, tenzij hij het nodig acht de mondelinge opmerkingen van de partijen te horen, in welk geval artikel 39/74 wordt toegepast.

§ 3.

Wanneer de kamervoorzitter of de door hem aangewezen rechter instemt met het verzoek tot het gebruik van een louter schriftelijke procedure, stelt hij de partijen hiervan in kennis en stelt hij, bij beschikking, de datum vast waarop de debatten worden gesloten. Deze datum ligt minstens acht dagen na de datum van verzending van de beschikking. Partijen kunnen tot op de dag van het sluiten van de debatten een pleitnota indienen. Indien er een pleitnota wordt ingediend, brengt de griffie deze onverwijld ter kennis aan de tegenpartij. In dit geval wordt het arrest niet eerder gewezen dan acht dagen na de sluiting van de debatten.”

Verzoeker heeft de Raad echter op 20 november 2024 gemeld zich te verzetten tegen de behandeling van zijn dossier via een louter schriftelijke procedure.

Gelet op verzoekers bezwaar wordt dan ook geen toepassing gemaakt van de procedure voorzien in artikel 39/73-2 van de Vreemdelingenwet.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Het verzoekschrift

In wat zich aandient als een enig middel voert verzoeker een manifeste appreciatiefout aan alsook een schending van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van artikel 32 van de Grondwet, van artikel 6, § 5 van de wet van 11 april 1994 betreffende de openbaarheid van bestuur, van de artikelen 48/3, 48/4, 48/6 en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 17 en 27 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en van de rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur waaronder het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker is het niet eens met de weigeringsmotieven in de bestreden beslissing en tracht deze te weerleggen.

3.2. Stukken

3.2.1. Ter staving van het verzoekschrift voegt verzoeker volgende stukken toe:

- een door hem ondertekend UNHCR-formulier “Authorization for access, disclosure, and processing of personal data” van 17 oktober 2024 en van 2 november 2023;
- een slecht leesbare kopie van een UNHCR-document met betrekking tot verzoekers vluchtelingenstatus.

3.2.2. Verweerder voegt aan zijn verweernota van 13 november 2024 volgende bijlages toe:

- aanvraag derde landen-Zwitserland van 17 september 2024 en 9 augustus 2024;
- aanvraag derde landen-Duitsland van 20 mei 2022.

3.3. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekster daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om "een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie" te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoek(st)er om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

3.4. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoekster om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van haar verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Zij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door verzoekster aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoekster samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoekster afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit

alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoek(st)ers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

3.5. Beoordeling van het verzoek om internationale bescherming

3.5.1. De Raad wijst er vooreerst op dat de nationaliteit van een verzoeker om internationale bescherming een cruciaal element is teneinde dergelijk beschermingsverzoek op een correcte wijze te kunnen beoordelen.

Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt immers:

"De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967."

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Luidens artikel 1, A, (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon "die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren."

Artikel 48/4, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt bovendien: *"De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt."*

Artikel 48/4, § 1 van de Vreemdelingenwet, dat de omzetting beoogt van artikel 2, e) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: de Kwalificatierichtlijn), kent geen internrechtelijke begripsomschrijving van het begrip "land van herkomst". Een richtlijnconforme interpretatie van dit begrip houdt in dat het moet worden begrepen in de zin van hetgeen is gedefinieerd in de voornoemde richtlijn, met name als "het land of de landen van de nationaliteit of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats" (artikel 2, k) van de voornoemde richtlijn). Uit het voorgaande volgt dat de nood aan bescherming geboden door de voornoemde artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet moet getoetst worden ten aanzien van het land of de landen van de nationaliteit van de verzoeker of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats. Deze vereiste vloeit voort uit de noodzaak om te beoordelen of de verzoeker de bescherming van dit land niet kan of om geldige redenen niet wil inroepen. Voor de beoordeling van de voorwaarde dat de verzoeker de bescherming van het land van nationaliteit niet kan of, uit hoofde van deze vrees, niet wil inroepen, moet de 'nationaliteit' begrepen worden als de band tussen het individu en een bepaalde Staat (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié au regard de la Convention de 1951 et du Protocole de 1967 relatifs au statut des réfugiés*, Genève, 1979, heruitgave, 1992, p. 22, § 87). In de hypothese waarin de nationaliteit van een verzoeker om internationale bescherming niet met zekerheid kan worden vastgesteld en waarin het geen staatloze betreft, dient de asielaanvraag te worden beoordeeld op dezelfde wijze als deze van een staatloze, hetgeen inhoudt dat zij

moet worden beoordeeld ten aanzien van het land waar de verzoeker in kwestie vroeger zijn gewone verblijfplaats had (ibid., p.22, § 89).

3.5.2. In de bestreden beslissing oordeelt de commissaris-generaal met betrekking tot verzoekers nationaliteit in de eerste plaats dat nergens uit verzoekers verklaringen en de relevante landeninformatie, toegevoegd aan zijn administratief dossier, is gebleken dat hij een Eritreeër zou zijn omdat:

- i) verzoeker immers niet in Eritrea is geboren doch in Ethiopië;
- ii) verzoeker nooit op het Eritrees grondgebied is geweest;
- iii) hij Ethiopië heeft verlaten in juni 1991, zelfs nog voordat de Eritrese staat gesticht werd;
- iv) verzoeker ook niet heeft deelgenomen aan het onafhankelijkheidsreferendum van 1993, terwijl hij toen meerderjarig was en het referendum ook in zijn woonplaats, Khartoem, werd georganiseerd voor personen met een Eritrese origine;
- v) evenmin heeft hij ooit over Eritrese identiteitsdocumenten beschikt;
- vi) tot slot werd vastgesteld dat hij niet vertrouwd is met Eritrea of de Eritrese samenleving;
- vii) overigens verzoekers vader een etnische Tigrinya zou zijn geweest, maar zou evengoed niet hebben deelgenomen aan het Eritrese onafhankelijkheidsreferendum omdat hij zich destijds in de gevangenis bevond;
- viii) bovendien in de periode 1998-2000 verzoeker werd weggestuurd van de Eritrese ambassade in Khartoem.

De commissaris-generaal besluit dat verzoekers ouders nooit over de Eritrese nationaliteit hebben beschikt, dat verzoeker niet in Eritrea is geboren en geen stappen heeft gezet om de Eritrese nationaliteit te verwerven, en dat het Eritrese regime hem zelf niet als een Eritrees burger ziet.

Daarentegen meent de commissaris-generaal dat er wel kan worden afgeleid dat verzoeker over de Ethiopische nationaliteit beschikt omdat:

- i) verzoekers ouders Ethiopiërs zijn die over Ethiopische identiteitsdocumenten beschikten en zijn moeder nog woonachtig is in Dessie (Zuid Wollo, regio Amhara). Ook zijn broer S. heeft jarenlang met zijn gezin in Addis Abeba gewoond;
- ii) verzoeker zelf in Ethiopië is geboren, er naar school ging en over een studentenkaart beschikte zodat hij er dus legaal verbleef.

Met betrekking tot verzoekers stelling dat hij noch over de Ethiopische noch de Eritrese nationaliteit beschikt en hij aldus staatloos is, wordt er geoordeeld dat verzoeker – die aangeeft dat de aanvraag tot vrijwillige terugkeer begin jaren 2000 naar zijn herkomstland, ingediend bij UNHCR Sudan, door de Ethiopische ambassade zou geweigerd zijn omwille van zijn Eritrese origine – geen enkel document neerlegt dat zijn verklaringen omtrent zijn verworpen Ethiopische nationaliteit en feitelijke staatloosheid zou kunnen staven.

Inzake verzoekers verklaring een UNHCR-dossiernummer te hebben, wordt in de bestreden beslissing gemotiveerd dat:

- i) ondanks dat verzoeker een document heeft ondertekend waarin hij het CGVS toestemming gaf om zijn persoonlijke informatie op te vragen bij UNCHR, achteraf bleek dat hij nog een ander formulier moest ondertekenen teneinde toelating te verlenen. Verzoekers raadsheer werd hieromtrent tweemaal gecontacteerd doch het volledig ondertekend aanvraagformulier werd niet bezorgd, ook niet in het kader van de beroepsprocedure. Hoewel verzoeker daaropvolgend nog meerdere keren werd gecontacteerd, werd nog steeds geen reactie of enig document ontvangen. Doordat verzoeker aan zijn medewerkingsplicht verzaakt, verkeert het CGVS in de onmogelijkheid om verzoekers UNHCR-dossier op te vragen;
- ii) in het kader van de beroepsprocedure verzoekers raadsheer wel zelf contact heeft opgenomen met UNHCR en verzoeker zijn verklaringen wenst te staven met een nieuw stuk, meer bepaald de kopie van zijn vluchtelingenregistratie bij UNHCR-COR waaruit blijkt dat verzoeker onder dezelfde identiteitsgegevens in Sudan als vluchteling geregistreerd was. Hij zou in Ethiopië geboren zijn en over de Eritrese nationaliteit beschikken. Het CGVS meent dat verzoekers verblijf en vluchtelingenregistratie in Sudan niet worden betwist, maar deze hebben volgens de commissaris-generaal evenmin betrekking op verzoekers staatloos profiel. In verband met de Eritrese nationaliteit, wordt herhaald dat zowel verzoeker als zijn vader niet hebben deelgenomen aan het onafhankelijkheidsreferendum en nooit over Eritrese documenten hebben beschikt. De Eritrese nationaliteit, weergegeven op zijn vluchtelingenregistratiedocument, is dus louter gebaseerd op verzoekers verklaringen. Hier tegenover staat het geheel van de hogerop gemaakte vaststellingen, waaruit blijkt dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers verklaring een Eritrees burger te zijn.

Tot slot wordt in de bestreden beslissing inzake verzoekers nationaliteit nog aangestipt dat verzoeker zijn asielaanvragen in Duitsland, Frankrijk en Zwitserland wel heeft gestaafd met identiteitsdocumenten terwijl verzoeker geen identiteitsdocumenten heeft neergelegd tijdens de administratieve procedure in België in het kader van zijn beschermingsverzoek.

Daarbij wordt nog gewezen op inconsistente verklaringen van verzoeker omtrent een Ethiopisch paspoort wat blijkt uit nazicht van het Duits asioldossier en wordt ook rekening gehouden met het antwoord van de

Zwitserse asiendiensten (hetgeen wordt bijgebracht middels verweerdere nota) na een verzoek om inlichtingen naar aanleiding van het vernietigingsarrest nr. 307 441 van 29 mei 2024.

3.5.3. Verzoeker volhardt staatloos te zijn aangezien hij noch door Eritrea, het land waarvan zijn vader volgens hem de nationaliteit had, noch door Ethiopië, het land waarvan zijn moeder volgens hem de nationaliteit had, als onderdaan wordt erkend. Als hij al een nationaliteit zou hebben zou dit volgens hem overigens Eritrees zijn daar volgens hem zijn vader en broers de Eritrese nationaliteit hebben en de etnische groep waartoe hij behoort (Tigrinya) specifiek is voor Eritreeërs. Bovendien wijst verzoeker erop dat de Eritrese Grondwet bepaalt dat iedereen die uit een Eritrese vader of moeder is geboren, de Eritrese nationaliteit heeft. Het lijkt er volgens verzoeker op dat kan worden vastgesteld dat hij indien hij niet staatloos is, moet worden geacht de Eritrese nationaliteit te hebben.

Inzake verweerdere argument dat verzoeker niet heeft deelgenomen aan het referendum over de onafhankelijkheid in 1993, hoewel hij toen meerderjarig was, en dat het referendum ook was gehouden in Khartoem, waar verzoeker ook aanwezig was, wordt in het verzoekschrift aangevoerd dat verzoeker het niet eens was met deze scheiding en daarom uit politieke keuze niet heeft deelgenomen. Hij stond daarin niet alleen en wordt dan ook niet erkend door de Eritrese staat, aldus verzoeker. Er wordt in het verzoekschrift vervolgd dat verzoeker bovendien in werkelijkheid nooit in het bezit is geweest van Eritrese identiteitsdocumenten: hij had wel een document dat daarop betrekking had, maar dat was in Frankrijk en Zwitserland afgegeven en de Zwitserse autoriteiten hebben al deze documenten opgevraagd. Verzoeker meent dat verweerder deze bij het administratief dossier had moeten voegen - quod non in casu. Dit is naar mening van verzoeker een zeer ernstig verzuim van onderzoek, aangezien verweerder de elementen van zijn beschermingsverzoek slechts gedeeltelijk heeft geanalyseerd. Deze documenten zijn echter van enorm belang, zoals ook werd aangestipt in het vernietigingsarrest van 29 mei 2024 (nr. 307.441). Waar verweerder opwerpt dat verzoeker in november 2018 internationale bescherming in Zwitserland heeft aangevraagd onder de Ethiopische nationaliteit, wordt in het verzoekschrift onder meer betoogd dat zonder de gegrondheid van deze aanvraag te onderzoeken, het ook goed denkbaar lijkt dat er twijfels waren over de nationaliteit van verzoeker in Zwitserland, net zoals dat het geval is in België. In ieder geval is dit volgens verzoeker niet voldoende om zijn nationaliteit vast te stellen. Inzake verzoekers gebrek aan kennis van Eritrea of de Eritrese samenleving, wordt aangevoerd dat verzoeker zijn Eritrese nationaliteit echter baseerde op het feit dat zijn vader Eritrees was en op zijn eigen etniciteit. De vader heeft destijds misschien niet aan het referendum deelgenomen omdat hij in de gevangenis zat maar dat verandert volgens verzoeker niets aan het feit dat hij de nationaliteit van dat land had kunnen hebben: dat was het recht van de vader, en dat is wat verzoeker elders heeft verklaard, namelijk dat zijn vader de Eritrese nationaliteit moest hebben. Er wordt verder toegelicht dat verzoeker op dat moment echter naar Soedan was gegaan en dus niet beschikte over preciezere informatie op dit punt, die door verweerder niet in twijfel kon worden getrokken op grond van het enkele feit dat hij niet had kunnen deelnemen omdat hij in de gevangenis zat, zonder enige objectieve informatie ter zake over te leggen. Tevens wordt in het verzoekschrift tin dit verband benadrukt dat verzoeker werd weggestuurd van de Eritrese ambassade in Karthoum zodat de Eritrese autoriteiten verzoeker derhalve niet erkennen als een van hun onderdanen. Verzoeker beklemtoont dat hij is geboren uit een Eritrese vader, hetgeen naar Eritrees recht de Eritrese nationaliteit aan het kind verleent. Volgens verweerder heeft verzoeker zelfs zelf aangegeven dat zijn vader destijds Ethiopisch was doch in het verzoekschrift wordt gerepliceerd dat verweerder echter verzuimt te vermelden dat verzoeker stelt dat dit "in die tijd" was en dat het was toen de twee regio's nog niet gescheiden waren. Verzoeker stelt duidelijk te hebben gemaakt dat hij in ieder geval niet de Ethiopische nationaliteit had en betoogt dat verweerder een gedeeltelijke lezing geeft van zijn verklaringen, die ontoereikend is. Verzoeker bevestigt dat hij in Ethiopië geboren, daar tien jaar op school heeft gezeten en daar legaal heeft verbleven doch dit bewijst echter geenszins dat hij de Ethiopische nationaliteit heeft. Veel Afghaanse vluchtelingen in Pakistan nemen alleen al om die reden niet de Pakistaanse nationaliteit aan, aldus verzoeker. In elk geval verklaarde verzoeker dat zijn vroegere identiteit, die hem in staat had gesteld in Ethiopië te wonen, niet langer zou werken omdat de staatsstructuur was geëvolueerd in de richting van etnisch federalisme. Verzoeker legt nogmaals uit dat de Ethiopische federale autoriteiten hem reeds de toegang tot Ethiopië hadden geweigerd omdat zij hem op grond van de nationaliteit van zijn vader als Eritreeër beschouwden waardoor alles ingewikkeld wordt: verzoeker wordt noch door Eritrea noch door Ethiopië erkend. Evenmin wordt hij erkend door Soedan. Verzoeker heeft er geen belang bij hierover te liegen en zijn verklaringen hierover zijn consistent en plausibel. Bovendien had verweerder naar mening van verzoeker de Eritrese of Ethiopische autoriteiten om informatie kunnen vragen, zo nodig met instemming van verzoeker, hetgeen niet het geval was. Verzoeker stelt derhalve logischerwijs dat hij staatloos is, aangezien hij noch de Ethiopische, noch de Eritrese nationaliteit heeft. Verzoeker vult zijn verklaringen aan door aan te geven dat hij, met betrekking tot het verzoek om vrijwillige terugkeer dat hij begin jaren 2000 heeft ingediend bij UNHCR Sudan en de Ethiopische ambassade - dat werd geweigerd - niet meer over de documenten beschikt sinds 2019, toen hij Zwitserland werd uitgezet. Verzoeker betoogt dat er rekening moet worden gehouden met de moeilijkheden in verband met de migratieroute en de slechte opvangomstandigheden in Europa, die kunnen hebben geleid tot het verlies van dergelijke documenten. Verzoeker stelt dat hij nooit een Ethiopisch paspoort in Duitsland had aangevraagd. Hoe dan ook, indien deze informatie wel bestond, is verweerder van mening dat zij is geweigerd hetgeen volgens verzoeker eens te meer bevestigt dat verzoeker niet de Ethiopische nationaliteit bezit. Voorts wordt in het verzoekschrift

aangegeven dat verzoeker werd verzocht contact op te nemen met UNHCR en de ambassades van Ethiopië en Eritrea doch verzoeker beklemtoont dat het moeilijk was om contact op te nemen met de ambassades vanwege zijn situatie in Ethiopië en zijn vrezen. Verzoeker licht toe dat hij dan zou worden afgewezen vanwege zijn etniciteit en dat hij geen bewijs zou kunnen leveren van de afstamming van zijn waardoor hij niets meer zou kunnen doen dan hij al had gedaan. Wat de UNHCR-documenten betreft wordt in het verzoekschrift aangevoerd dat verzoeker er een aantal bij zich had, met name in het kader van zijn andere aanvragen voor internationale bescherming in Europa, zoals hierboven vermeld, waaronder een UNHCR-vluchtelingenkaart. Hij had originelen en kopieën, maar de meeste daarvan zijn in Frankrijk verloren gegaan. Hij had slechts enkele documenten over, die niet konden worden getoond omdat de plaats waar hij was gehuisvest op 17 maart 2023 in brand vloog en het gebouw op dat moment ontoegankelijk was. Verzoeker vervolgt dat hij terugkeerde en alles kon meenemen wat niet was vernietigd en al zijn documenten overhandigde. Verzoeker stelt te zullen proberen om bewijs van zijn verlies te verkrijgen, maar het is onevenredig om hem hiervoor te bekritisieren, terwijl hij toch een document heeft overgelegd waaruit blijkt dat de plaats waar hij was afgebrand. Er moet volgens verzoeker rekening worden gehouden met de context waarin hij deze documenten moest bewaren. Het formulier dat naar de advocaat werd gestuurd, werd inderdaad verstuurd zoals aangegeven door de verweerder waarbij verzoeker aanvoert dat hij tijdens het persoonlijk onderhoud tweemaal zijn toestemming gegeven aan verweerder om contact op te nemen met UNHCR zodat hij dus verrast was dat hij uiteindelijk de stap moest zetten - hij ondertekende het formulier in feite nog op de dag van het onderhoud. Hierbij wordt toegelicht dat aangezien verzoeker echter niet op zijn gemak was met elektronische apparaten en het contact tussen hem en zijn raadsman erg moeilijk was en aangezien verzoeker op dat moment niet in een centrum verbleef, de advocaat niet in staat was om deze procedure op te zetten - hij dacht dat verweerder, die al een ondertekend formulier had, de nodige stappen ondernam. Ook wordt benadrukt dat verzoeker het document uiteindelijk toch invulde (zoals toegevoegd als bijlage 3 van het beroep tegen het besluit tot eerste weigering van 5 oktober 2023), nu hij niet langer dakloos was en het mogelijk was om hem de procedure uit te leggen nadat hij het afwijzingsbesluit had ontvangen. Vervolgens wordt in het verzoekschrift aangekaart dat in een aanvullende nota van 5 februari 2024, ingediend bij de Raad, verzoeker het antwoord van UNHCR stuurde, dat alle verklaringen van verzoeker bevestigde. In de beslissing waartegen het onderhavige beroep is gericht, stelt verweerder dat het ondertekende aanvraagformulier niet in het kader van de beroepsprocedure was verzonden doch verzoeker werpt op dat het hier gaat om bewijsstuk 3 van het eerdere beroepschrift, dat thans als stuk 4 opnieuw wordt overgelegd. Alle kritiek van verweerder gaat dus mank, aangezien hij wel degelijk over dit ingevulde en ondertekende formulier beschikte. Vervolgens heeft verweerder meerdere malen contact opgenomen met de raadsman van verzoeker (in augustus 2024), maar de procedures waren opnieuw ingewikkeld, aldus verzoeker. Verzoeker licht toe dat hij meerdere malen van centrum veranderde en niet altijd informatie gaf over zijn adreswijziging. Opnieuw probeerde verzoeker zo goed mogelijk aan zijn medewerkingsplicht te voldoen en produceert hij een nieuw ondertekend formulier (stuk 3). Wegens het uitblijven van een antwoord van verzoekers raadsman gedurende drie weken, ondanks zijn inspanningen om verzoeker te ondervragen, is verweerder van mening dat hij niet in staat was verzoekers dossier op te vragen bij de UNHCR doch in dit verband beklemtoont verzoeker dat er reeds informatie was opgevraagd bij UNHCR: het formulier was ingevuld en ondertekend in het kader van het eerdere beroep. Verzoeker meent dat verweerder rechtstreeks contact had moeten opnemen met hem en zijn centrum alvorens te concluderen dat er sprake was van een gebrek aan medewerking - hetgeen niet werd gedaan. In het verzoekschrift wordt toegelicht dat in het document van UNHCR staat dat verzoeker in Ethiopië is geboren, maar dat hij de Eritrese nationaliteit heeft, hetgeen verzoekers verklaringen bevestigt. Verweerder is enkel van mening dat dit niet aantoonde dat hij staatloos is en oordeelt dat de aangevoerde Eritrese nationaliteit uitsluitend is gebaseerd op de verklaringen van verzoeker. Uit de officiële documenten van de UNHCR blijkt volgens verzoeker echter duidelijk dat hij de Eritrese nationaliteit heeft. Verweerder lijkt dit document dan ook heel snel te vergeten, zonder de echtheid ervan in twijfel te trekken. Dit is volstrekt ongepast, met name gezien het belang van dit document, aldus verzoeker. Er zij op gewezen dat hij de Eritrese nationaliteit zou moeten hebben, maar dat hij deze niet heeft kunnen verkrijgen, zoals hierboven is uiteengezet. Verzoeker stelt dat hij daarom door geen enkele staat erkend wordt en hij daarom heeft aangegeven dat hij staatloos is. Het lijkt volgens verzoeker onmogelijk om in deze zaak uitspraak te doen zonder dit element, aangezien verweerder van mening is dat verzoeker de Ethiopische nationaliteit heeft - wat hij betwist. In geval van twijfel moet de vrees van verzoeker vanuit alle hoeken opnieuw worden onderzocht, aldus verzoeker. Hij stelt zich de vraag of verweerder de risico's in andere gevallen heeft geanalyseerd. Het zou nodig zijn om concreet te zien waar hij naar teruggestuurd zou worden en wat de gevolgen zouden zijn - ter herinnering, verzoeker heeft geen enkel contact of familie meer met wie dan ook in Ethiopië.

3.5.4. In casu stelt de Raad vast dat er nog steeds geen duidelijk zicht is op verzoekers werkelijke nationaliteit of zijn eventuele staatloosheid, hetgeen verhindert dat in deze stand van zaken een correcte beoordeling kan worden gemaakt van het door verzoeker ingediende verzoek om internationale bescherming.

De Raad oordeelt dat de commissaris-generaal geen overtuigende argumenten noch afdoende valabele en verifieerbare elementen bijbrengt ter staving van zijn besluit dat verzoeker over de Ethiopische nationaliteit beschikt.

Er wordt vooreerst in herinnering gebracht dat in het vernietigingsarrest nr. 307 441 van de Raad van 29 mei 2024 werd opgemerkt dat verzoeker bij zijn aanvullende nota een document toevoegde waarin wordt bevestigd dat hij in Sudan als Eritrese vluchteling is erkend. Er werd in dit vernietigingsarrest aangestipt dat verzoeker bovendien tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaarde dat hij in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming in Zwitserland identiteitsdocumenten had voorgelegd. De Raad oordeelde dat verzoeker terecht aanvoerde dat de commissaris-generaal heeft nagelaten om de Zwitserse asieliinstanties te contacteren teneinde de documenten die verzoeker had voorgelegd in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming in Zwitserland te bekomen daar redelijkerwijze kan worden aangenomen dat het Zwitsers asioldossier mogelijkerwijze een ander licht werpt op verzoekers werkelijke nationaliteit temeer in het licht van de door verzoeker voorgelegde bevestiging van zijn erkenning als vluchteling in Sudan door UNHCR.

Hoewel in tegenstelling tot de eerdere vernietigde weigeringsbeslissing thans naast het antwoord van de Duitse asiendiensten ook het antwoord van de Zwitserse asiendiensten voorligt en verweerder in zijn nieuwe beslissing ook bijkomend rekening heeft gehouden met de in de beroepsprocedure bijgebrachte stukken inzake de vluchtelingenregistratie bij UNHCR, moet de Raad evenwel vaststellen dat gelet op het geheel van de voorliggende elementen verweorders oordeel dat verzoeker over de Ethiopische nationaliteit zou beschikken, niet kan bijgetreden worden.

Zo kan immers niet zonder meer voorbijgegaan worden aan de door verzoeker bijgebrachte stukken in zijn beroepsprocedures aangaande de hem door UNHCR verleende vluchtelingenstatus waarin melding wordt gemaakt van de Eritrese nationaliteit.

De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal erkent dat verzoeker zelf contact heeft opgenomen met UNHCR en een kopie van zijn vluchtelingenregistratie bij UNHCR heeft bijgebracht waaruit blijkt dat hij onder dezelfde identiteitsgegevens in Sudan werd geregistreerd als vluchteling. Er wordt in de bestreden beslissing bevestigd dat hieruit blijkt dat verzoeker in Ethiopië zou zijn geboren en over de Eritrese nationaliteit zou beschikken en wordt tevens uitdrukkelijk gesteld dat verzoekers verblijf en vluchtelingenregistratie in Sudan niet worden betwist.

De commissaris-generaal oordeelt evenwel dat deze stukken geen betrekking hebben op verzoekers staatloos profiel en dat de erin vermelde Eritrese nationaliteit louter gebaseerd is op verzoekers verklaringen waarbij verweerder herhaalt dat verzoeker en zijn vader niet hebben deelgenomen aan het onafhankelijkheidsreferendum en nooit over Eritrese documenten hebben beschikt met daarnaast een verwijzing naar de overige hoger weergegeven motieven (cf. 3.5.2). Hoewel de commissaris-generaal terecht opmerkt dat deze documenten geenszins verzoekers staatloosheid bevestigen, kan hij de UNHCR-documenten waarvan hij de authenticiteit niet lijkt te betwisten, en de daarin gedane vaststellingen, zonder enig nader onderzoek evenwel niet zomaar naast zich neerleggen. Immers stelt de Raad vast dat in de bijgebrachte kopie van 10 januari 2024 het volgende is te lezen: *“The below mentioned individual has been registered by the Government of the Sudan and the Office of the United Nations High Commissioner for Refugees in accordance with the provisions of Asylum Organization Act, 2014 and the 1951 Geneva Convention”* (eigen onderlijning). Verzoeker gaf tijdens zijn gehoor overigens aan dat in het kader van zijn registratie door UNHCR alsook de COR (Commissioner for Refugees Sudan) een screeningsprocedure plaatsvond en op de vraag of zijn Eritrese nationaliteit werd geregistreerd op basis van die interviews gaf verzoeker aan dat de Sudanese overheid en UNHCR op de hoogte waren van de problemen, zij overtuigd waren en hij een vluchtelingenstatuut kreeg omwille van de politieke problemen, niet als zijnde Eritreeër maar als vluchteling (persoonlijk onderhoud, p. 18).

Verweerder brengt evenwel geenszins objectieve informatie bij waaruit kan blijken dat dergelijke registratie toch enkel gebeurt op basis van loutere verklaringen noch brengt verweerder, die niet aanwezig was ter terechtzitting, enige andere verifieerbare toelichtingen of dienstige argumenten bij die kunnen verklaren waarom er geen afdoende gewicht wordt gegeven aan deze actuele informatie betreffende verzoekers registratie door UNHCR die overigens wordt bevestigd in e-mailverkeer tussen de bevoegde diensten van UNHCR en verzoekers raadmans zoals reeds werd aangehaald en bijgebracht in de vorige beroepsprocedure. Daarenboven moet de Raad vaststellen dat in tegenstelling tot wat in de bestreden beslissing wordt gemotiveerd, verzoeker in zijn eerdere beroepsprocedure wel degelijk een ondertekend UNHCR-aanvraagformulier voorlegde zodat in de huidige bestreden beslissing niet dienstig kan voorgehouden dat bij gebreke hieraan het CGVS in de onmogelijkheid verkeerde om verzoekers UNHCR-dossier op te vragen.

Waar kan worden aangenomen dat de bewijslast in het kader van onderhavig verzoek om internationale bescherming in de eerste plaats bij verzoeker rust, rust ook op de commissaris-generaal een samenwerkingsplicht.

Voorts merkt de Raad op dat waar de commissaris-generaal erop wijst dat uit het antwoord van de Zwitserse asiendiensten blijkt dat verzoeker er in 2018 internationale bescherming verzocht onder de Ethiopische nationaliteit, het CGVS eveneens toegeeft dat verzoekers asielaanvraag er niet inhoudelijk werd beoordeeld en noch verdere informatie noch documenten zouden beschikbaar zijn. Zodoende kan verweerder zich geenszins achter deze beknopte informatie van de Zwitserse instanties verschuilen te meer hier evengoed kan gesteld worden dat de door de Zwitsers vermelde Ethiopische nationaliteit louter op basis van verzoekers verklaringen in 2018 werd genoteerd.

Uit de beschikbare, uitgebreidere stukken van het Belgisch dossier alsook middels verweerders nota bijgebracht Duits dossier kan de Raad slechts vaststellen dat verzoeker steeds coherent heeft verklaard van mening te zijn dat hij geen nationaliteit heeft hoewel hij in Ethiopië is geboren alwaar hij dan weer als Eritrees wordt beschouwd (Vragenlijst van 13 april 2022, vraag 5, 8; Verklaring DVZ van 1 juni 2021, vraag 6.a)-e), vraag 13; persoonlijk onderhoud, p. 6-8, 14-20; cf. p. 1 en p. 3-4 Duits asiëldossier zoals ook toegevoegd aan verweerders nota).

De Raad wenst geenszins verzoekers incoherente, tegenstrijdige verklaringen aangaande zijn documenten en zijn gebrekkige medewerking in het verleden naast zich neer te leggen doch op basis van het geheel van de thans beschikbare gegevens kan in deze stand van het geding zonder nader onderzoek van de UNHCR-informatie niet aangenomen worden dat er kan vastgesteld worden dat verzoeker over de Ethiopische nationaliteit beschikt.

3.5.5. Gelet op wat voorafgaat, blijkt genoegzaam dat een nader onderzoek zich opdringt maar dat het de Raad aldus aan essentiële elementen ontbreekt om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming van de bestreden beslissing zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. De Raad heeft evenwel niet de bevoegdheid om zelf dit onderzoek uit te voeren. Wegens het ontbreken van een eigen onderzoeksbevoegdheid, kan de Raad in deze stand van zaken verzoekers beschermingsverzoek niet op nuttige wijze evalueren in het kader van een devolutief beroep. Een volledig en ex nunc onderzoek van alle juridische en feitelijke gronden is niet mogelijk. Bijgevolg moet de bestreden beslissing worden vernietigd overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° en artikel 39/76, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Voorgaande vaststellingen volstaan om de overige in het verzoekschrift aangevoerde grieven niet verder te onderzoeken.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 19 september 2024 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig februari tweeduizend vijftientig door:

H. CALIKOGLU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

H. CALIKOGLU